

Bágyoni Szabó István

Hídverők a Duna partján

*Zalán Tibornak, hidász szomszédomnak,
akinek nemrég körhíd emelését javasoltam
az anyaország köré, de leszavazta.*

vége honosítottam veretes szövegét mesterlevelemnek
keretbe még nem került
de még oda kerülhet ha akad egy
hozzá illő és úgyszintén veretes ráma
hadd lássák majd itt az óbudai Kiskoronában
győződjenek meg tágra nyílt szemű szomszédjaim
a rám kacsingató tetovált pultos
az orosz katonabakancsot árusító öreg szaki
a fekete selyemkarmantyús Jenci bácsi is ki negyvenben
postamester volt Marosdédán
s ragadt rá vajmi román grammatika
„stim noi domnule stim noi”¹
somfordál hátra a fészerbe valahányszor szóba kerül mesterlevelem
somfordál hátra de le nem vetné karmantyúját Isten magának se!
egyszóval: le akarom gyömöszölni a kétkedők torkán rámástul ezt a vacakot
már púpommá nőtt mintha csalánt öntöznék a havasi gyopár helyett
Jenci bácsi féltett virága helyett
amit (magunk közt szólván) egyszer sem láttam polcain
vas hűségkeresztet dédelgető bélelt doboza körül

egyedül a chilei szomszéd ahogy hívtuk ő fogadott anno
mikor is gyerekestül bezuhantunk ebbe a poros betonlakásba
zsebünkben még az utolsó-pecsétes útlevelekkel
valósággal bezuhantunk szállongtak is körülöttünk
a csorba pálinkáspoharak a Che Gevara-kitűzők s nádsípmaradékok
és a már kiszáradt kávézacc-por
meg a Salvador Allende-hanglemezszilánkok...
fészek volt itt mondta a chilei szomszéd ahogy hívtuk
s bizton nem a réti sasra gondolt s tán a turulra sem
pedig ragadt rá is valami magyar grammatika
de kit érdekelt... jó hogy vagyunk...
percre rá mintha égből született meg első óbudai ötletem:
hidat építék a magam hídját át a betonfalakon
ki e kávézacc-porból ki a most már ránk is süttő drága magyar nap alá...
nem szivárvány-hülyeséget dehogy!

¹ Tudjuk mi, uram, tudjuk mi! (román)

igazi hidat hargitai kőből vasból és gerendákból
 ahogy az írva vagyon céhes levelemben
 elvégre *hidépítő mester* vagyok és itt a Duna
 hol máshol ha itt nem
 át a partba döngölt toronyházakig a parton ücsörgő szobrokig
 és a szobrot nem kapó gyalogosokig
 hidat!

kért is a napok múlva csomagoló szomszéd:
 küldjek utána mesterlevelemből
 egy másolatot hadd bámulják Dél-Amerikában ezt az európai
 csodabogarat e céhlevelet
 náluk egyfolytában csak poncsókat szőnek
 nádsípokat kötözgetnek trillába és inkább robbantanak
 Allendét zengő dalokra „*nueva cancion chilena*”²
 emlékeztetett a hanglemezszilánkokra de:
 hidat ők nem emelnek...
 nem? nem értettem
nem, mert ott a híd olyan mint az ÁLOM
elindít s visz sötétben is VAN s nem robbantja fel senki
visszavonuló serege tán még comandante Allende sem
szent ott a HÍD nemde? próbáltam elütni értetlenségem
 de szerencsére messze járt már kinn a Kiskoronából

ám a gond maga a honosítás volt:
 vittem rámatlan is azt a vacakot
 gondos fordítók drága munkáját vittem
 akárha díjra jogosult műnemet vittem
 s mutattam: íme emberek drága hídverő véreim itt a *bizonylat*

mikor átvette a karmantyús aktaszedő
 arcomba vigyorított az asztalok mögötti sor
 hidászok főhidászok vas- és aranylánchíd-díjasak
 ülhetek körben fene tudja
 a másik minutumban már egy égi műhelyben voltam
 s gyúrtam a hidat a híd-makettet a hídmaskarát
 a híd-projektet az Európa-hidat
 igaz hargitai sziklák nélkül torockói vaskenyér nélkül
 marosvécsi gerendák nélkül...
 mögöttem mutató ujjukat emelgették a csoszogó karmantyúsok
 „*stim noi domnule stim noi*”
 és megtoldották egy-egy félmondattal:
nem úgy van az uram NEM úgy van az!

² Magyarországon a nyolcvanas években megjelent propagandalemez: *Új chilei dalok*. A lemezborító a Zrínyi Nyomdában készült.

és fizettem és vállaim veregették:
kipostázzuk majd kipostázzuk!

és hetek múltán érkezett mesterlevelem
a honosított a Kiskorona (volt Magyar Lajos) utcába
srégvizavé az egykori zsinagógával

látod apa látod más itt a világ
fogadott a jelvényeket pálinkásüveg-cserepeket és lemezszilánkokat
söprögető családom

másnap kibéreltem a Kiskorona utcai alagsort
lett műhelyem és remek cégtáblám is tele félmondatokkal
és postázhattam Dél-Amerikába a csodát
mesterlevelem honosítványát

láss csudát: azóta fél-hidakat építtek
induló hídláb-érintőket
kopogás-tompított hídjárdákat
égbe nyúló dróttidegekkel
szürcsölő víz- és gázvezetékkel
induló sín pályákkal

hívom rendszeresen hívom szomszédjaim
próbálják ki lépjenek rá nyugodtan
jőjenek ama epedezve várt *hídavatásra*...

s ha jönnek volt már ilyen
egyet nem tudok felfogni:
MIÉRT hogy hidam legvégén
valahol a meder közepe táján
a mélység és magasság megálmodott találkozásánál
törvényszerűen elnémulnak a cipőkopogások
törlődnek még a filmfelvételtől is a mozdulatok
akárha rendre lezuhannának virágostul valahányan
le a forrásba a folyóba egyetlen tengerünkbe

ebbe a vacak alagsori tocsolyába...

NEM úgy van az uram! NEM úgy van az!
jöttek a válaszok panaszomra
tudhatná: ez az ország rendjéről vasfegyelméről híres
képzeld (s már képzeltem is) mi volna itt
ha úton-útfélen mindenki hidakat kezdene építeni

a tetovált pultos tett pontot dilemmánkra:
nézzük mit mond az írás!

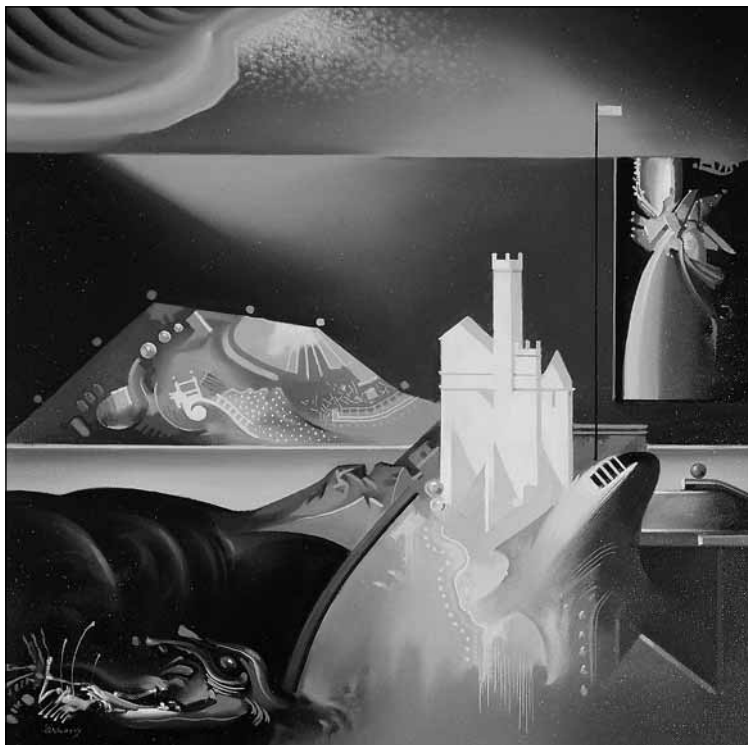
és néztük:

*Jelen hidázmesternek a Hídtörvények értelmében
jogában áll hidat építeni írják nevem és adataim után
Magyarország vizei – forrásai, folyói és tengerei – fölé
a meder közepéig ...*

*

csillagász lett Bágyoni úr? kérdez rám
az orosz bakancsokat zsírozó öreg szakai a Bécsi útról
mit keres folyton a túlsó parton azzal a vacak távcsövel
ott is halra buknak alá a sirályok

igaz is mi a fenét bámulok folyton?
ül mellém kis feleségem
mintha nem tudná szegénykém mi minden
hány felénk induló
fél-madárropte hány fél-cipőkopogás
erre induló fél-híd vagy fél-élet és hány
fér bele ebbe a szemrésnyi fél-világba
félelmetes!

ÁRKOSSY ISTVÁN | FEHÉR TORNÝOK